

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ALAN H. BURGOYNE

Ο Προβιβασμός του μελλοδανάλου.

(Επεισόδιο απ' την Πορτογαλική επανάσταση του 1911)

Η επανάσταση των αντιμοναρχικών στην Πορτογαλία λυσσομανούσε. Η Άγγλικη Κυβέρνηση, η οποία ήταν αμέσως ενδιαφερομένη γιατί ο πολεμικός ναύσταθμός της του Γιβραλτάρ ήταν κοντά—και γιατί έπισης λόγοι διπλωματικοί την συνέφεραν να κατασταλή η επανάσταση—παρακολουθούσε με έντονο σχεδόν έπιεσσο την εξέλιξη της καταστάσεως. Γι' αυτό κι' ο Άγγλικός στόλος της Μεσογείου και του Άτλαντικού ήταν διαρκώς «στ' άμμόν», κι' Άγγλικά πολεμικά περιπολούσαν στις Πορτογαλλικές ακτές για κάθε ενδεχόμενο.

Ένα πρωί, κατά τα τέλη Μαΐου του 1911, ο πλοτάρχησ Φ. ντε Μπεργκ Χάφιλντ, διοικητής του άνηνευκτικού στολιακού των άτμακάτων της Άγγλικής μοίρας του Άτλαντικού, κάλεσε στο πλοίο του τον άρχικελευστή Πάρκινς—κυβερνήτη της όπ' άριθ 92 άτμακάτου—και τότε έιπε :

—Μπορώ να έχω έμπιστοσύνη σε σένα, άρχικελευστά Πάρκινς ;... Νοιώθεις τόν έαυτό σου ίκανό για κάτι, πού χρειάζεται άθροος λιονταριού και πονηριά άλεπούς μαζί ;

—Κόριε διοικητά, άποκρίθηκε με σεμνότητα ο Άγγλος ύπαξιωματικός, άφήνομαι στ' δική σας κρίση ώς προισταμένου μου... Μονάχα βεβαιώνω ότι και η ζωή μου, και η τιμή μου άνηκού στην πατρίδα μου.

—Σ' ευχαριστώ Πάρκινς... Έχω πεποιθήσι σε σένα... Λοιπόν, θά έτοιμάσης άμέσως την άτμακάτιό σου και τó πλήρωμά της, και θά πιάσ τόν θωρηκτό «Κορμοράν», πού εινε και ναυαρχία μας. Θά ζήτησης άπ' τόν όπλονόμο της, να σε άδηγήση κατ' εύθειαν και γρήγορα τόν γραφεύ του ίδιου του ναύαρχου μας... «Έμπιστευτική ύπηρεσία ναύαρχου» θά πής, κι' αυτό θφάνει... Ίά παραπέρα θά τά μάθης εκεί... Στό καλό, και βγάλε με άσπροπρόσωπο στο ναύαρχό μας!

Ο άρχικελευστής Πάρκινς, χαίρετσε συγκινημένος τόν διοικητή του, έκανε κανονική μεταβολή και βγήκε άπ' τόν γραφεύ. Ύστερα άπό μισή ώρα ή όπ' άριθ 92 άτμακάτου—μεγάλο και ταχύτατο πλοίαριο, με 35 άνδρες ώς πλήρωμα—βρισκόταν κίλας... πλειυρισμένο στο θωρηκτό—ναυαρχίδα «Κορμοράν», κι' ο Πάρκινς στεκόταν «προσοχή» σάν άλύγιστη κολώνα μπρός στον άντιναύαρχο Ν... διοικητή του στόλου του Άτλαντικού.

Κοντόσωμος και στυγερός άνθρας, ο ναύαρχος, με μαριναρένια έκφρασι στο ύφρατέατο κι' άστυρό πρόσωπό του, ήταν τόσο άλύγιστός στα ζήτηματα της πειθαρχίας, ώστε τά πληρωμάτα του έιχαν δίσει τόν παρασούκλι «Μπιλλυ» ο Άνθρωποφάγος, χωρίς ώστόσο να παύουν να τόν σέβονται και νάν λαοσεύουν. Αφού μελέτησε άρκετή ώρα μερικά έγγραφα ο ναύαρχος, σήκωσε έπι τρέλους τó κεφάλι του, κύτταξε στα μάτια τόν άκίνητο Πάρκινς, και τότε έιπε με τόν χαρακτηριστικό τρόπο της διυλίας του:

—Χι... Χι... Ώστε έσύ είσαι λοιπόν ο περιπόθητος Πάρκινς ;... Χι... Λοιπόν, περιπόθητε Πάρκινς, χι, λίγα λόγια και

καλά... Χι... Τό Πορτογαλικό καταδρομικό «Αδαμάτωρ», χι, στασίασε κι' ένάθηκε... χι... χι... με τούς έπανάστατες... Τό διοικητή τώρα η έπανάστατική, χι, προσωρινή Κυβέρνησις της Λισσαβώνας, χι... Τό κηρύξαμε λοιπόν πειρατικό... Νά τό βυθίσουμε πάει πολύ, γιατί κι' αυτό θά μάς βλαφή άρκετά χι, κι' η Εύρώπη θά διαμαρτυρηθή... Έκτός άν τό πιάσουμε «έπ' αυτοφώρω» να λεηλατή έμπορικά πλοία, και τότε θύ τό άχρηστεύσουμε... Μά πώς θά τό πιάσουμε ;... Χι... Πώς ;

—Βασιστήτε σε μένα, σερί! έιπε εύλαθικά κι' άποφασιστικά ο Πάρκινς. Έπιθυμείτε χειροπιαστές άποδείξεις πειρατίας, και καταστροφή του πολεμικού, και με τίς άλιγώτερες όσο τό δυνατόν ζημίες και θόρυθο... Ώστε κι' η διπλωματία να ίκανοποιηθή, κι' οί έπανάστατες να χάσουν πολύτιμο στήριγμα, κι' ο στόλος μας να ειδοποιηθή έγκαιρώς να συλλάβη τó καταδρομικό, χωρίς θλιβερές για μάς συνέπειες... Ύπόσχομαι, σεο, να ένεργήσω τó κάθε τί—άνηγεύοντας άπότρεσματικά κι' ειδοποιώντας ταχύτατα τόν στολισκό των άντιορπυλλικών μας—ώστε να έπιτύχη ο σκοπός σύμφωνα με τίς περιοριστικές διαταγές σας!

Ο ναύαρχος κύτταξε τόν Πάρκινς με συγκρατημένο ασθημα θωαμασμού κι' έκτιμήσεως. Έπειτα του έιπε άπλά :

—Πήγαινε, κι' ο Θεός μαζί σου, Πάρκινς!... Δέν χρειάζεται να σου πώ άλλα λόγια, γιατί τά έίπες μόνος σου... Αν γυρίσει θά ζωντανός, θά σε προβιάσω σ' άξιωματικό, χι... Άλλοιώς θά πεινάσει μεγάλη σύνταξη, χι, στη χίρα σου!

Πυκνή διμήλιη σκέπαζε τόν Άτλαντικό άκεανό, κι' οί άγνοί της πέπλοι ύφλωναν και τόν πιό άνοιχτομάτη. Έρμηιά άπό πλοία βασιλεύεσ πάνω στο ύγρο και ταραγμένο στοιχειο, και μοιάχα πλαινούντουσαν σ' αυτό σάν φατάσματα—σάν στοιχειωμένα πλοία—η άτμακάτου Πάρκινς και τó Ίσπανικό φορητό «Ορβιέτο», κρατημένο διαρκώς ύπό την άπειλή του μικρού κανονιού της πλήρης της άτμακάτου.

Τι συνέβαινε λοιπόν ; Κάτι τó σάτανικό σε έμπνευσι, έξυπνάδα, και τόλημ!

Άποφασισμένος, δηλαδή, ο Πάρκινς να δικαιολογήσει τίς πραγματικά τιμητικές προσδοκίες τών άνωτέρων του, ένήργησε τά έξης, σύμφωνα με ένα σχέδιο έξαφρενικό πού συνέλαβε στο μυαλό του : Σταμάτησε, έπειτα άπό κώνδυό ήμερών άσκαστή περιπολία, τó Ίσπανικό φορητό «Ορβιέτο», πού τραβούσε για την Καρθαγήνη με φορτίο γαϊθόθρακος. Τό ανάγκασε με την άπειλή του κανονιού του να τόν ακολουθή πιστά στην περιπολία του. Και τό προόριζε για «δόλωμα» στο έπανάστατημένο καταδρομικό «Αδαμάτωρ», τó όποιο άσφαλώς θά τó σταματούσε για να έφοδιασθή άρπακτικά με τó κάρθουσό του, έπειδή—σάν πειρατικό πού έιχε κρηυχή—

